

[Tholstrup.]

at lade pristallet gå ned at tage tilskuddene væk med tilsvarende beløb, således at pristallet blev stående og tilskuddene efterhånden faldt væk. Men det har man altså ikke tænkt at gøre i denne forbindelse.

Det dårlige høstår i 1947 har imidlertid forhindret, at denne subsidiepolitik har kunnet gennemføres med held, og det er samtidig en kendsgerning, at priserne nu praktisk talt er steget med omkring 100 pct. overalt, eller sagt med andre ord, at pengenes købekraft er blevet halveret. I erkendelsen heraf har man også f. eks. i Holland nu foreslået at nedsætte subsidierne foreløbig med 40 pct. Det vil sige, at man der er begyndt en afvikling, medens man her fortsætter. Der er derfor næppe udsett til, at vi nogensinde igen skal komme ned på så lave priser på fødemidler som før krigen, men tværtimod må man regne med, at priserne vil finde deres naturlige leje ved omkring det dobbelte, i relation til kronehalveringen — det gælder forøvrigt også andre møntsorter som sterling og dollars. Dog vil jeg ikke give nogen som helst garanti for, at der vil ske en sådan udvikling på prisområdet.

Havde man fastlagt rugbrødsprisen efter dette princip, altså efter en formodet fremtidspris, kunne der være håb om, at tilskuddene ville bortfalde, når denne fremtidspris var nået, og så kunne der måske være en vis mening i at opretholde et sådant stærkt reduceret tilskud, indtil et godt høstår igen havde fået bragt kornpriserne ned på det naturlige leje. Da de lave rugbrødspriser således ikke kan opretholdes ad naturlig vej, og man vel heller ikke vil fortsætte med subsidiepolitikken ud i al fremtid, skal vi jo alligevel før eller senere have bragt dette forhold i orden, og det er da slet ikke sikkert, at tidspunktet så vil være nær så gunstigt, som det er i dag.

Den af de konservative foreslåede ordning, som forøvrigt blot er en anerkendelse af kommunisternes lovforslag fra i foråret, er uheldig alene derved, at der heller ikke hertil er knyttet noget afviklingsprogram. For mig at se vil det bevirke oprettelse af nye administrative områder med overflyttelse af endnu flere mennesker fra produktive til uproduktive formål, altså en nedsættelse af realindkomsten for samfundet som helhed.

Jeg kan ikke tænke mig, at de ærede medlemmer hr. Aksel Møller og hr. Tesdorpf har ret mange bag sig i det konservative folkeparti her i salen. Skulle

dette imidlertid være tilfældet, vil jeg alligevel anbefale dem at lufte disse tanker grundigt overfor deres vælgere i tiden indtil 31. marts 1949, når denne lov udløber, så kunne det jo være, at deres indstilling forandrer sig.

Jeg forstår godt, at de konservative retrækker en lov, hvorved de til at begynde med kan spare halvdelen af tilskuddene, men mon de rigtigt har gennemtænkt, at regeringsforslaget dog giver mulighed for, at det store beløb går nedad, når priserne begynder at falde, medens det næppe bliver let ved et kommunistisk-konservativt samarbejde at få tilskuddene sat ned. Gennemførelse af det konservative forslag, som ser billigere ud end regeringens, vil i det lange løb blive dyrere, navnlig i betragtning af, at det i så tilfælde bliver et meget langt løb. Hvad angår børnetilskuddet, er det vel ikke meningen, at det skal falde væk, når dyrtiden er væk; det bliver nok vanskeligt at få det væk, når det en gang er indført.

Det er min opfattelse, at der ude i befolkningen er langt større interesse for subsidiepolitikken afvikling og for at komme bort fra alle andre restriktioner, og jeg vil gerne tilbyde det konservative folkeparti min assistance, hvis det vil arrangere diskussionsmøder ude i landet, hvor man kan få de menige vælgeres mening at høre, inden vi til foråret skal have disse love til behandling igen.

At loven ikke blev færdig til 1. november betyder, at vi endnu i denne måned skal trækkes med de ganske overflødige og meningsløse brødkort. Den opfodring af rugbrødet, som ministeren er bange for, er der ingen rimelig grund til at frygte, det må være nok, at der eksisterer et opfodringsforbud. Som jeg tidligere har sagt: der skal helst foreligge en fristelse, for at folk vil bryde lovene — og den fristelse, der her er tilstede, er uhyre ringe. Jeg henstiller derfor atter til den højtærede landbrugsminister straks at ophæve rationeringen, da dette kan gøres uafhængigt af denne lovs gennemførelse.

For at undgå, at den højere hvedemelspris skal bevirke højere priser på de lettere brødsorter, fintbrødet, kunne man vel anvende det sparede beløb til ophævelse af den særskat, som er lagt på bageriernes hjælpeoffer, og som rundt regnet har bevirket en fordobling af priserne på bagemargarine, sukker og rullecompound. Denne særskat giver nogenlunde det samme beløb i statskassen, som spares ved, at tilskuddet nu falder bort, og det vil være rimeligt,